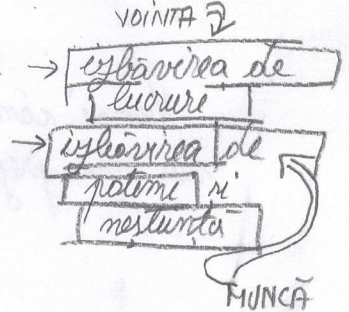

Cuvântul I

Despre apăsarea de viață deșartă și despre retragere

Remunțare

1. Bunul și cel mai presus de bunătate, și stolbunul Dumnezeu, și Împărat al Nostru (căci este bine să începem scrierea către slugilor Lui de la Dumnezeu) a umșit toate făpturile zidite de El cu demnitatea libertății naționale.

Grigorie Nyssa Libertatea este voința sufletului rațional gata să se miște incătre voiesse.

Grigorie Nyssa: Pe această a-o înduplecăm să fie gata să se miște numai spre bine, ca să topim pururea amintirea răului prin gânduri bune.

Libertatea este mișcarea înțelegătoare, stăpână pe sine a sufletului.

Animalele raționale nu sunt libere. Sunt purtate de fire și nu o poartă. Animalele nerăționale nu se împotrivesc poftei naturale, ci îndată sunt cuprinse de o poftă și se măgustesc spre împlinirea ei.

Făpturile zidite → unele sunt prieteni Lui
→ altele sunt slugi adevărate
→ altele sunt slugi netrebnice
→ altele sunt slugi cu totul emstrăinate
→ altele sunt slugi neputincioase (totuși potrivnicii Lui)

Obs.

⇒ Omul fiind rațional, mai degrabă conduce firea decât e purtat de ea
⇒ Omul când dorește ceva, dacă voiesse, are putere să înapăieze dorința sau să-i dea urmare. Pentru aceasta cele necurățătoare nu sunt nici lăudate, nici mustrate pe când omul e și lăudat și mustrat.

⇒ Omul este ființa care dispune el însuși de sine, ținând seama în mod liber de lege, dar nefiind supus întregului unei legi, ca lucrurile și animalele ce constituie natura.

⇒ Omul este într-un anumit sens, mai presus de natură, fiind-o instrument al voinței sale putînd-o umple de Duhul dumnezeiesc și de libertatea Lui cu totul experimentată, care întărește libertatea noastră.

Nu mai când se face rob patimilor omul devine simplă piatră a naturii
sau mai prejos de natură, din, pe de altă parte va făcut voia sa.

2

Fapturi zidite → prețemi Lui → sunt ființe inteligente
ființe metempsice în jurul lui Dumnezeu

Fapturi zidite → slugi adevărate → sunt tot ce fac și au făcut neobosit
fără imitare voia Lui

Fapturi zidite → slugi nebelnice → cu ce socotesc că s-au încredințat de bot
dar n-au putut cu adevărat legămintele față de El.
sluga de treabă ⇒ păzirea legii

Fapturi zidite → străini și potrivnici → pe necredință
→ pe rău credincioși

Fapturi zidite → vrăjmasi → nu numai acei respinși porunca Domnului și au lăsat-o
ci și duc un război împotriva celor ce o împlinească
pe aceasta.

3

Tepturile pidiile

- prieteni
- slugi advarate
- slugi metebnice
- strasini si potruomii
- vragimasi

cor fiecare cuvintul potrivit e

Intinzind se ascultare neputinta nevedea moastra mama pre slujitorii
obedienti si lui Dumnezeu care me-au selit cu ordine si me-au indatorat cu credinta
la aceasta prin porumale lor si primind de la cunastinta lor tristia urvantului
si murend-o in tristia si luminoasa cupetare, vom stinge-o pe aceasta (tristia) de
inimile lor netede si albe ca de misti hartii, mai bine zeu ca de miste table duhovnicesti
si vom zugravori in ele avintele sau mai bine zeu semintele dumnezeiesti zicand asa:

tristia pentru robdarea si suportarea neputintelor se le inearca cu smeriti la
cupet.
luminoasa pentru slava si inaltarea se le primuiesc celor ce au dobindit-o.

SAU

tristia pentru cei lonex care nu vaies miedecum na o suportu pentru Dumnezeu
luminoasa pentru cei strasini si barbati cu sufletul, care robda toate
pentru Dumnezeu si cunosc cat e de mare folosul ei.

CB Smerita cupetare e tristia pentru ca e insotita de omintrea patatilor
si de constiinta micimii proprii
Smerita cupetare e luminoasa pentru ca are constiinta mangaietoare
a moareti lui Dumnezeu si a milii lui doritoare de viata.

Dumnezeu este al tuturor

Dumnezeu este viata tuturor celor ce vaiesc

Dumnezeu este mantuirea tuturor

→ al inteleptilor

→ al celor neinvolati

→ al celor sanatosi

→ al celor bolnavi

→ al tinerilor

→ al varstnicilor

→ al celor ce cred

→ al celor ce nu cred

→ al celor drepti

→ al celor nedrepti

→ al celor cinstiti de Dumnezeu

→ al celor necinstiti

→ al celor nepatimari

→ al celor patimari

→ al calugarilor

→ al mirenilor

Ab Dumnezeu este cel tututor, dar este numit aici în chip restrâns "cel care voiește"
⇒ Dumnezeu este mântuitor, lor.

Căci intrucât orice om portar de voie liberă poate să se decida a va' să-L albe-
ze el ca viață, ei totu au putința să albe-ze pe Dumnezeu ca mântuire și de-ze ca viață.
În general, numai cei constienți și libere îl pot avea ca viață, pentru că numai ei
pot experia prin conștiința lor viața.

Dumnezeu e răspunderea lumii.

Dumnezeu e ca pădurea soarelui.

Dumnezeu e ca schimbarea seasurilor și altfel nu poate fi.

"Că la Dumnezeu nu e contare la fapte." Romanu II

Neînșelător de Dumnezeu este cel portar de firea rațională (curvintătoare)

→ muretoare

→ care fuge de bunavoi de viață

→ care socotește pe făcătorul său
cel pururea prezent, ca neexistență

⑤ Neamșitor de Dumnezeu este cel gătit de firea rațională (curiozitate) muritoare, care fuge de bunătate de viață și socotește pe făcătorul său, cel pururea existent, ca neexistent.

Nelăginit → este cel ce a dat făgăduința (mărturisirea credinței) și apoi a leșdat-o.

Nelăginit → este și cel ce nu a dat făgăduința din proprie mărime
"Zis-a cel nebun în inima sa: nu este Dumnezeu"
→ înseamnă mai mult mândrie, faptele decât pe Dumnezeu^{Ps. LII}

Colător de lege → cel care vădită este legea lui Dumnezeu cu mîntuirea lui suita și cel ce socotește că crede, dar se împotriveste în drept eretic lui Dumnezeu.

⑥ Presimțitor → este cel ce urmează lui Hristos pe cât e cu putință oamenilor prin curinte și prin fapte, și crede cu ocugtare dreaptă și nepeșănărită în Sfânta Treime.

! Creștin nu este numai un sentiment sau un act de voință, ci și o dreaptă ocugtare despre Dumnezeu cel în Treime.

→ este credința întemeiată pe revelație și pe predomia Bisericii

A crede într-o obervație este o contradicție în sine.

A crede într-un ora-zis Dumnezeu una cu lumea immanentă înseamnă a nu crede.

A crede într-un ora-zis Dumnezeu care nu e suborină supremă întemeiată într-o persoană supremă, mai bine zis între trei persoane supreme, înseamnă a nu crede.

⑦ Tăbitor de Dumnezeu → este cel care se face părtaş de toate cele fărâșite și
fără păcat și care me pregătește de a face după gustul cel bun.

obs Ale fereste ale omului sunt → măștințele lui de a depăși prin efort liber
cele ce-l împotrivesc de frum și de lume,
⇒ făcând așa, se fărâșește de păcat.

⑧ Înfrînat → este cel care, petrecând în mijlocul ispitelor și curselor, și
tulburărilor, se străduiește să imite cu toată puterea puterilor cele
ridicate deasupra tulburărilor.

⑨ Colugar → cel care, în timp material fiind, petrece în treapta, rânduială și
starea fărâșelor neînțelese:
→ cel care se ține numai în hotarele și curvile lui Dumnezeu
în toată vremea, în tot locul și laorul.
→ a se ține în ordinea neîngustată de lege naturală
de timpului și de lume

se ține în ordinea nemărginită
a curvilor sau a rațiunilor lui Dumnezeu ← în libertatea Deului și a iubirii

Colugar → cel ce și-a făcut trupul neînțeles
gura curată
mintea luminată

Colugar → reflet spăsat de durere
petrece în veghe și în somn într-o necontenită pomenire a morții

Colugar → trăiește firea sa unei să neînțelese și simțurile sale unei
pace neîntrerupte

silire ⇒ oborirea trupurilor pe care o roabă de bunăvoie ucenicii lui Hristos
prin tagaduirea voilor proprii și prin renunțarea voilor proprii la
odihna cu trupul în păzirea poruncilor lui Hristos.

Prin această silire monahii dovedesc că omul se poate ridica cu slăbici
mai presus de firea învârtosată în păcate, că poate revorși obiceiurile rele
derivate legii ale firii, în poate deveni liber de ele

silire → tagaduirea voii proprii

→ renunțarea la odihna cu trupul

→ păzirea poruncilor lui Hristos

Retragerea din lume este ferirea de bunavoi de materia lăudată
 și țigăduirea firu pentru dobândirea celor mai presus de fire

! "Deoarece în partea așutătoare a firu sunt legăturile

în înțimera firu este voința de stopare

în pofta firu este întristarea

Important

Țigăduitor al firu $\Rightarrow$ cel ce s-a ridicat peste $\left\{ \begin{array}{l} \rightarrow \text{legături} \\ \rightarrow \text{voința de stopare} \\ \rightarrow \text{întristare} \end{array} \right.$

Obs

Silvana
Vlad

$\left\{ \begin{array}{l} \text{cu } \underline{\text{rațiunea}} \text{ } \underline{\text{gândim}} \text{ } \underline{\text{binele}} \\ \text{cu } \underline{\text{partea poftească}} \text{ } \underline{\text{dorim}} \text{ } \underline{\text{binele}} \\ \text{cu } \underline{\text{înțimera}} \text{ } \underline{\text{oparam}} \text{ } \underline{\text{binele cîștigat}} \end{array} \right.$

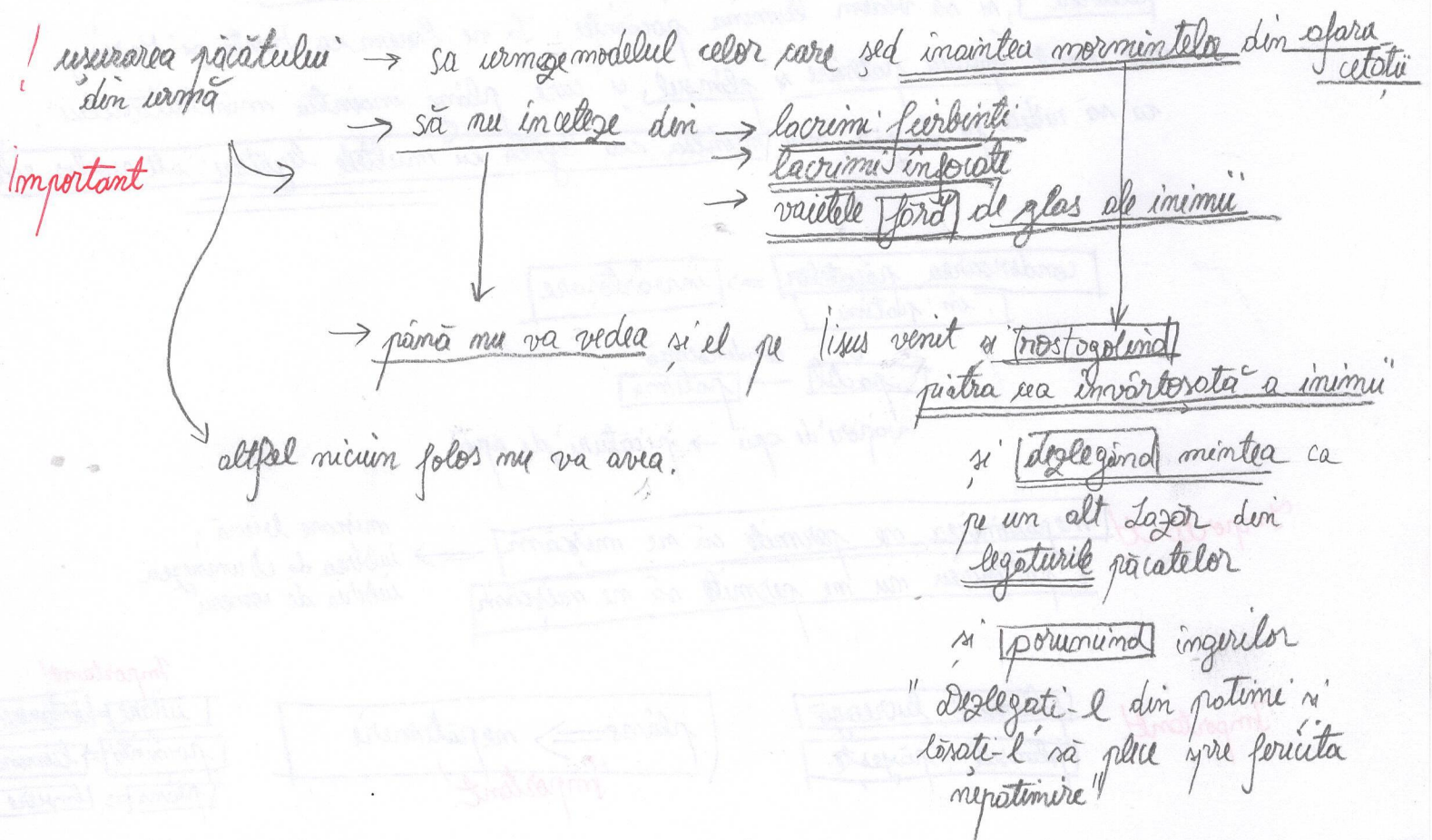
11
SCOP:

Totul ce ce au părăsit de bunavoi cei ale vieții au făcut aceasta, fără îndoială, fi pentru împărăția vălătoare, fi pentru mulțimea de păcate, fi pentru dragostea de Dumnezeu.

Iar dacă nu au avut în vedere niciunul dintre scopurile amintite retragerea lor e fără de judecată.

Dar oricare ar fi tinta la care ajungem, Bunul Orînduitor al nevointelor noastre ne așteaptă.

12
Cel ce a ieșit din lume pentru a se usura de sarcina păcatelor sale să urmăze pilda celor care sed înaintea mormintelor din afara cetății și să nu înțeleze din lacrimile fierbînti și înfoate și din vaietele fără glas ale inimii, pînă nu va vedea și el pe Iisus venit și rostogolind piatra cea învîrtosată a inimii, și delegând mintea noastră, ca pe un alt Lazar din legăturile păcatelor și poruncind îngerilor: "Delegați-l din patime și lăsați-l să plece spre fericita nepotimire." Iar de nu va face așa, niciun folos nu va avea.

"Dezlegați-l din potomi și lăsați-l să plece spre fericita nepotimire"

Bate însemna și piatra încălzită, deși înmuiată de lacrimile calde ale pocăinței.
Cum plâng cei apropiați lângă mormintele pe cei aflați în ele, așa să ne plângem și noi sufletul nostru mort și îngropat sub păcate, sub piatra nepăsătoare a lor.

Nu mai înmuiind această nepăsare prin lacrimi fierbinte facem să vină Iisus și să restogolească pe deplin această piatră sub care stă îngropat sufletul nostru. Dar piatra aceasta poate fi socotită și inima noastră împietrită prin păcatele întărite cu mesimțirea lor în ea. Învărtosarea aceasta vine prin condensarea păcatelor în potomi ca într-un ciment. Așteia au legat libertatea sufletului cu totul. Îngerii, ca ființe create din care iradiază libertatea puternică pe care ei și-au poștat-o, țieșer și întăresc în noi libertatea, care însemnă nepotimire.

Nepotimirea ca libertate de potomi ne permite să ne mișcăm spre ceea ce e bun spre iubirea de Dumnezeu și a semenilor, cum nu ne permit potimile.

"Vorbește despre plânsul neîmțet. Căci după sfântul bătrân care vorbește, plânsul lucrează și poartă dar încă nu avem zice că el pricinuieste și fericita nepotimire

"Să ne nevoim frăților, să rupem de pe noi volul întinericului, care este putarea, și să vedem lumina pocăinței. Să ne facem ca Marta și Maria, care sunt greaua potimire și plânsul, și care plâng înaintea mântuitorului. ca să ridice pe Lazăr, sau minteți cea legată cu multele legături ale voilor sale

condensarea păcatelor în potomi => învărtosare

păcatul $\xrightarrow{\text{condensează}}$ potima
vapori de apă → picături de apă

Important! nepotimirea ne permite să ne mișcăm → mișcare bună: iubirea de Dumnezeu, iubirea de semenii
potimirea nu ne permite să ne mișcăm

Important! plânsul lucrează
plânsul poartă

plâns => nepotimire
Important!

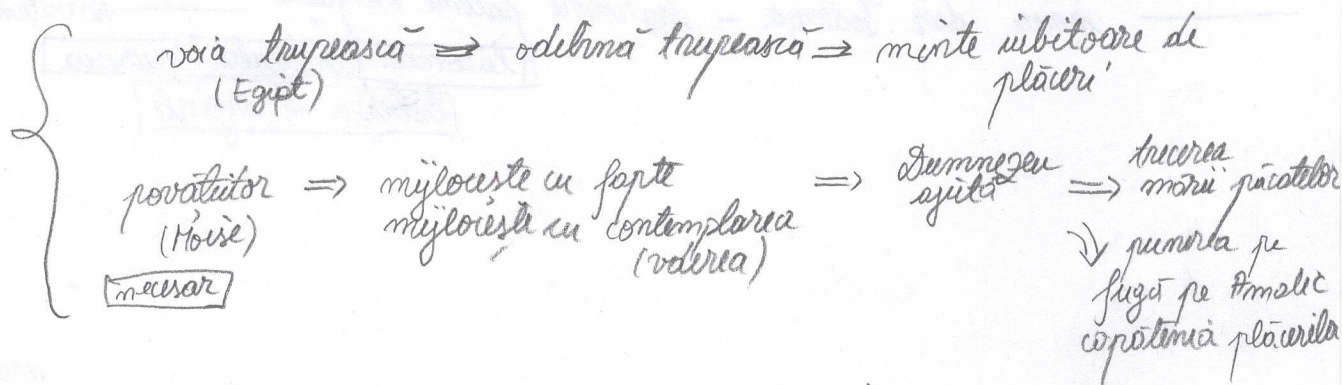
Important!
iutare = întinerire
pocăință = lumina
plâns = lăcrimare

13

Toti cei ce vom să iesim din Egipt și să fugim de faraon avem nevoie negruț și noi de un Moise (Ieremia XV) oarecare ca mijlocitor către Dumnezeu și după Dumnezeu, care, stând pentru noi la mijloc cu fapta și cu vederea (contemplarea), să întindă mâinile spre Dumnezeu ca să trecem, provațuți de el, marea păcatelor și să punem pe fugă pe Amalec, căpetenia patimilor. [I-au înșelat deși ei ce au înșezat în ei însuși] și au socotit că n-au nevoie de niciun provațuitor.

"Porinți spun că Egiptul este viața trupească care ne opilește spre odihna trupească și face mintea noastră iubitoare de plăcere"

Rezumat

Obs Egiptul gândit cu mintea este întunecimea patimilor, la care nimeni nu se coboară, dacă nu ajunge la pomete.

Obs

Patimi suflătoare numeste: slava desartă, mândria, întrestarea, trândăria (acedia = plictisală), prizma, timerea de minte a răului, vilania și altele max din ele

Patimi trupești: lăcomia pântecului, neneca, iubirea de arginți și ale de cromonea

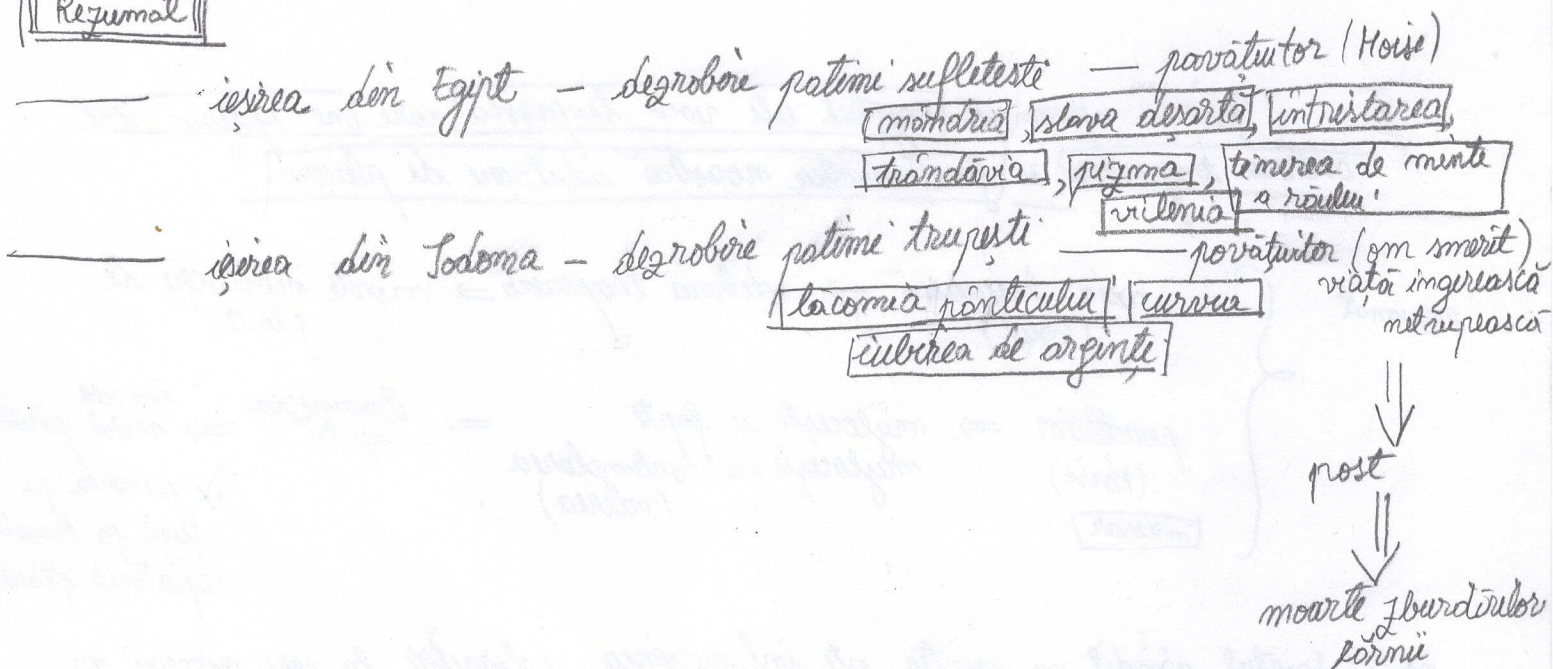
Spre ca cei turburați de patimi suflătoare au nevoie de un om - ca stopăritor și provațuitor - care să îngăduie puteri trupului din cea ce are, ca să nu se înalte și mai mult pentru ca să înfrâneze cu sânguină.

Aștea se aseamănă cu cei ce au ieșit din Egipt și sunt provațuți de Moise care e om.

Cei și egipteni sunt mustrați pentru mândrie, și nu pentru curvie.

"Dar cei turburați de patimile trupești au nevoie de un povătuitor care, din om smerit, s-a ridicat la viața îngerească și netrupească prin înfrimare, și îndrăznește ca prin post să facă moarte glândărilor cărnii. Dar aceștia se asemănă celor ce au ieșit din Sodoma."

Rezumat

14

Cei ce au ieșit din Egipt au avut ca povătuitor pe Moise, iar

cei ce au fugit din Sodoma au avut ca povătuitor un înger.

→ Cei dintâi se asemănă celor tămăduite de patimile sufletesti prin îngrijirea doftorilor. Aștia sunt cei ieșiți din Egipt.

→ Cei de al doilea doresc să se dezbrace de necurăția memoratului de timp. De aceea au nevoie de un înger sau, ca să fie așa, de cineva deosebit de înțelept, care să-i curețe. Căci pentru curăția timpului de rău avem nevoie de un foarte iscusit doftor.

Obs1

Egipt - patimi sufletesti - Moise (îngrijirea doftorilor)
Sodoma - patimi trupesti - Înger (curățirea prin doftori iscusiti)

Obs2

"Trebuie știut că cel ce s-a lepădat (de lume) dacă se află în obște acolo să stăruie. Dacă nu se află în obște, să stea cât e așa sub povătuitor spre obșnuirea și învățarea cu deosebirea gândurilor și a duhurilor.

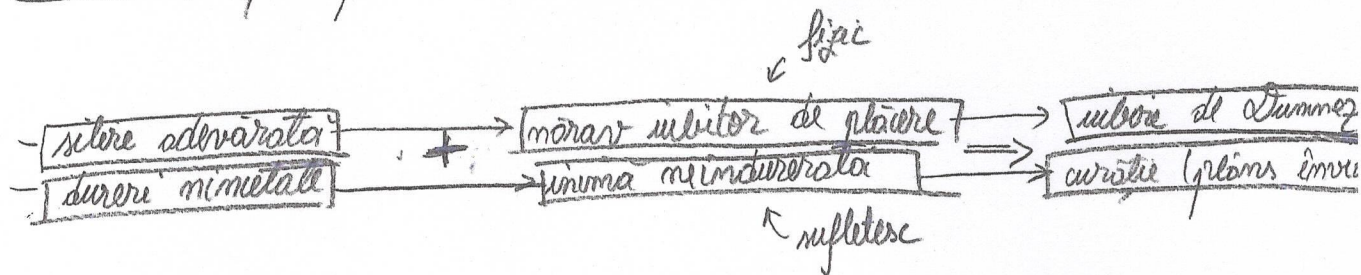
Aceasta să dea de înțeles prin povățuirea lui Ispail și a lui Lot de către Moise și înger.

Grigorie de Nazianz: "Dacă în alte mesleșuguri e greu să se înfăptuiască ceva fără învățator, cu atât mai mult avem nevoie de un învățator spre obșnuirea și învățarea deosebirii gândurilor și duhurilor

⇒ mesleșugul mesleșugurilor și știința științelor

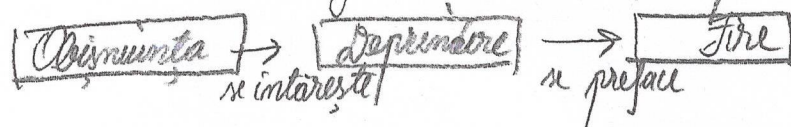
! 15) Cei care au permit să se suie la cer cu timpul au nevoie în
adevărat de silă și de durere neîncetată

→ Hai ales la începutul călătoriei lor, până ce trec de la moravul lor
subitor de plăcere și de la inima neîndurată la iubirea de Dumnezeu
și la curăție prin plânsul învădat.

Obs De multe ori vorbește de silă, ca exemplu:

Călătorul este cel ce se supune firea unei silă neîncetate

⇒ Este nevoie de Silă ca să schimbăm Moravul
ca să prefacem îndelungat

Domnul: "Împărăția cerurilor este a celor care o silă"

MATEI 11, 12

Obs "inima neîndurată" este inima care nu suferă pentru păcate.

! Venirea sufletului la Dumnezeu [nu] se înfăptuiește prin reflexiuni teoretice
[ci] se înfăptuiește prin suferința pentru păcatele săvârșite.

~~reflexiuni teoretice~~

suferința pentru păcatele săvârșite
(inima îndurată) ✓

16) Osteneala cu adăvărăt, osteneala și amărăciune multă și amerosi de răbdat mi se cere mai ales nouă, celor fără de grijă până ce ne vom face mintea, acest câine → iubitor de mâncăruri → iubitoare de curăție
 → lacom de mâncare → de supraveghere
 prin → simplitate
 → blândete
 → sânguinătate

Metamorfa → înmormarea minții

Dar să îndrăgim noi, cei împotemiți și neputincioși și să aducem lui Hristos cu credința meindăicnică slăbiciunea și neputința noastră suflându-moartureându-le.

Și negreșit vom primi oșitorul Lui mai presus de vrednicia noastră dacă ne vom pogori înmormolat în adâncul morții auzetare.

Mintea — câine iubitor de mâncăruri + osteneala cu adăvărăt
câine lacom de mâncare osteneala
amărăciune
amerosi de răbdat ⇒

⇒ Minte iubitoare de curăție
iubitoare de supraveghere — prin simplitate
 prin blândete
 prin sânguinătate

Alte Mintea desface totul în bucăți, asemenea unui câine în cointarea cormii ciopârdeste în bucăți tot ce este unitar și orea să înghită cât mai multe.

✓ Mintea trebuie să fie făcută simplă și curată, și blândă, înțelegând lucrurile în unitatea lor, respectându-le, metăcominându-se să le sfârșie să le descorse. Cău în acest caz nu mai înțelege întregul și esențialul, și via.

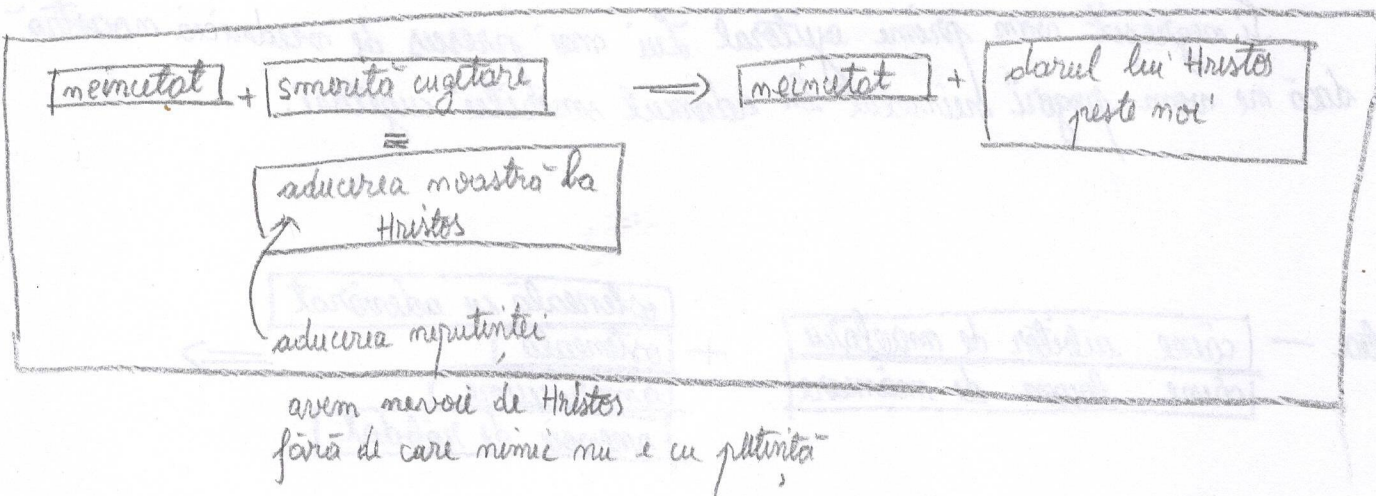
Mintea: Amăra (X) Scitegă : Iuima (✓✓)

11) Neputința noastră mărturisită lui Hristos e un dar adus Lui.

Abia prin aceasta ne dăruim pe noi înșine Lui, metinându-l nimic pentru noi
ca pe ceva în stare să ne mulțumească. Și numai dăruți întregi lui Hristos ne
deschidem pentru ajutorul sau darul Lui, nesfârșit mai bogat decât tot ce putem
avea noi, prin noi înșine. Altfel socotim că nu avem nevoie de El.

Chiar mâna sau fapta noastră care le aduce pe acestea lui Hristos va fi
întărită de dreapta sau de fapta puternică a lui Hristos.

Dacă vom fi meimetat în această stare de smerită cugetare, egali cu aducerea
noastră lui Hristos, meimetat va coborî peste noi darul lui Hristos.

14! Să cunoască toți cei ce au venit la lupta cea bună, aspră, strămtă și ușoară că au venit să sara în foc, dacă promesc să locuiesc în u' focul cel nemămurat.

Să se cercețe ficare pe seme și numai după aceia să mănânce din pâinea aceasta amestecată cu iubiri amare și să bea din paharul acesta amestecat cu lăcrimi, ca să mu-i fie luptă spre osândă.

Important !

Lupta e aspră pentru proza sensurilor

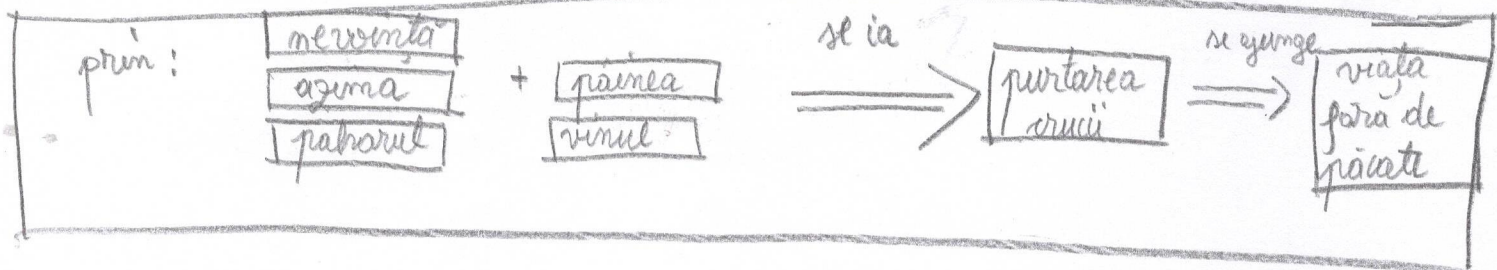
Lupta e ingustă pentru strămtorarea trupului
lădarea cu amărăciune a îndelungatelor măraruri

Lupta e ușoară pentru încrederea în Dumnezeu
înaintarea care urmează
mădărea bunătăților vitoare

Lupta e un salt în focul iubirii de Dumnezeu
 e o primire a acelui foc, dacă se învoiește cel care sare în focul iubirii.

Se face o legătură între nevointa, azima măncată și paharul bout de vin la isirea din Egipt (din lumea păcatelor) și pâinea și vinul florilor împărăției

Prin toate se ia puterea purtoarii crucii, prin care se gînge la viața foră de păcate.

(18) Dacă nu tot cel ce se batează se mântuiește, vei trece sub tăcere ceea ce urmează. Cei ce vin (la călugărie) vor trebui să renunțe la toate, să disprețuiască toate, să râdă de toate, ca să pună o temelie bună.

temelie bună
călugărie

- renunțare la toate lumesti
- disprețuire față de toate lumesti
- râs în față a toate lumesti

als Nu tot cel ce batează se mântuiește, ci cel ce face lucrurile lui Dumnezeu.
Nu tot cel ce se tunde ca monah se mântuiește, ci cel care face lucrurile lui Dumnezeu.

19

Temelia cea bună are trei straturi și trei stâlpi

- meriuităția
- postul
- reprehensia

Toți cei primu' în Hristos să înceapă de la ele, luând ca pildă prunca cu trupul.
Nu o rautate, nu o vicleană nu se află vreodată loc în acestă.

Nu se află la ei saturare mesoturotă, stomac mesotul, trup infierbântat sau trup sălbăticit

! → Numai după ce creș prin sporirea hranei le vin → pofta
→ ferbunțala

Temelia bună → renunțarea la cele lumesti
→ deprețuirea celor lumesti
→ razul în fața celor lumesti

Temelia → meriuităția vs. saturarea mesoturotă
→ postul vs. stomacul mesotul
→ reprehensia vs. trup sălbăticit, infierbântat

20) Cu adevărat urât lucru și primejdios este a se moleși un luptător de la începutul luptei, dând tuturor dovada despre învinghiera lui;

! 21) Din tăria începutului vom avea negresit folos și în vremea molenirii de după aceea. Căci sufletul îmbărbătat și apoi molenit e îmboldit de amintirea sânguinții de la început, ca de un ac. De aceea unii au prins adeseori origi și din aceasta.

Sufletul îmbărbătat și apoi molenit e îmboldit de amintirea sânguinții de la început, ca de un ac. ⇒ origi din această amintire

! Important 22) Când sufletul, pândindu-se pe sine (trădându-se), va pierde căldura fonică și vrednicia de iubit, să caute cu sânguință să afle din ce pricină s-a lipsit de ea și să pornească iarăși războiul și sânguința împotriva ei. Căci nu poate să se întoarcă (la căldura aceea) decât pe poarta pe care a ieșit.

Obs Sufletul s-a molenit când s-a predat dușmanilor (duhurilor rele și ispitelor care-l abaltesc) și când a pierdut căldura iubirii de Dumnezeu.

Obs A ieșit printr-un păcat, trebuie să biruiască același păcat ca să poată să se întoarcă din nou.

23) El se s-a făcut lepădarea (din viața din lume) din friică se aseamănă tamăii care arde, care răspândește la început buna mireasmă dar pe urmă sfârșește în fum.

El se s-a făcut lepădarea pentru nădejdea răsplătii și ca o piatră de moară care se mișcă pururea la fel.

El care a ales retragerea din dragostea de Dumnezeu a dobândit foc îndată de la început, care aruncat în materii, aprinde o rășină din ce în ce mai mare.

Focul dumnezeiesc aruncat în materia firii umane o încălzește de intensiunea dragostei de Dumnezeu; la fel când e aruncat asupra păcatelor se topește.

Friică se înțelege în chip înțeles: una e ineputare, și alta mai desvârșită. Aum vorbește de cea ineputare. Cău' cămol univul se învârtite în păcate, venind la simțire, se lepădă (de ele) temându-se să nu fie luat iar în slăbănire de patimi, arată multă nevoită. Dar încetând să greșescă și scăpând puțin din obișnuința păcatelor, va vițui mai fără grijă. Iar el se face aceasta pentru răsplăt se îngrijește la fel, după putere, de lucrare, socotind că, dacă s-ar lenevi puțin, iarăși s-ar micșora plata.

Dar el se se lepădă de păcate din iubire de Dumnezeu, dacă va afla un porvăltitor sânguitor, aprinzându-se cu infocare de dragoste, nu va slăbi din răzuna sa, până nu va giunge, după sfântul care vorbește, în fața lui Dumnezeu." Ps 100, 2

Remunțare

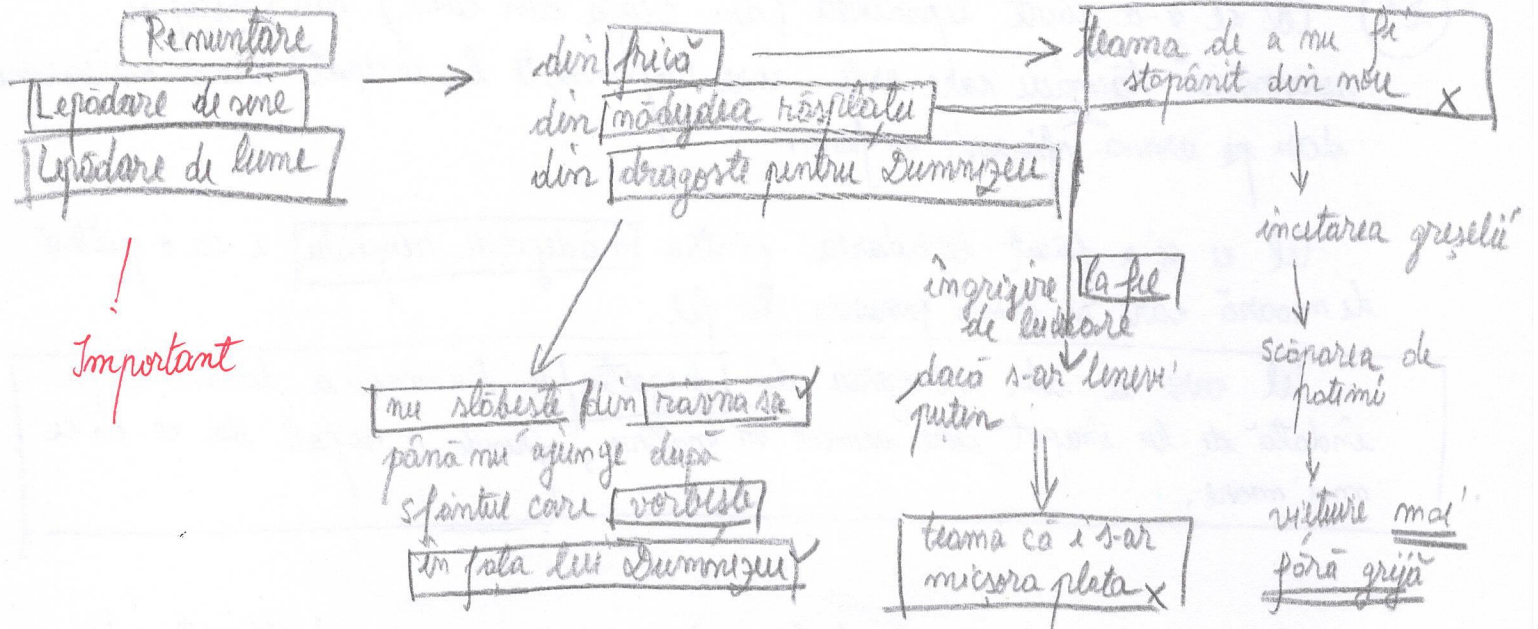
Lepădarea de sine

(Lepădarea de viața din lume)

→ din friică

→ din nădejdea răsplătii

→ din dragostea de Dumnezeu

Foc dumnezeiesc

aruncat în materia firii umane ⇒ entuziasmul dragostei de Dumnezeu

aruncat asupra pacatelor ⇒ topirea pacatelor

24

Sunt unii care clădesc cărămizile peste pietre

Si' sunt unii care înalta stâlpii pe pământ

Si', iarăși, sunt alții care umblând puțin pe jos si' încălzindu-li-se mușchii si' încheieturile, umbla si' mai uite

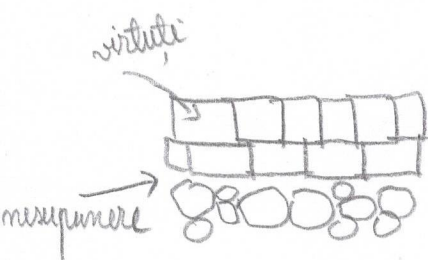
- a clădi cărămizile peste pietre
- a înalta stâlpii pe pământ
- a umbla puțin si' apoi a umbla si' mai uite

a clădi cărămizile peste pietre → a începe a clădi virtutile fără supunere

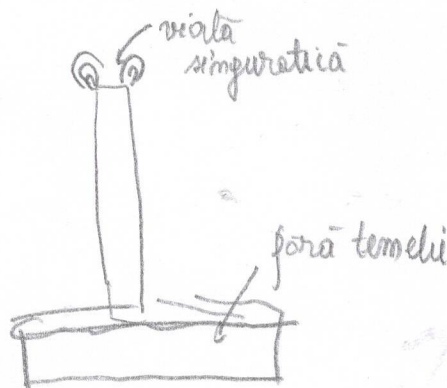
Obs pentru că sunt necercați în nevointele smerite ale supunerii au fost biruiți, si' clădirea li' s-a micșorat si' s-a slăbit

a înalta stâlpii pe pământ → de la început intra în viața singuratică de aceea fiind fără temelii sunt biruiți

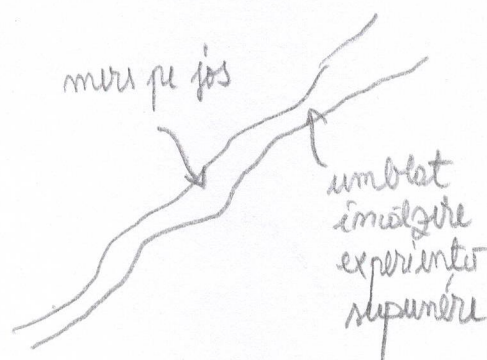
a merge pe jos → înaintând pe înălțul pe drumul lipsit de mândrie al supunerii se fac de nebruit, ca unii care au experiența războaielor

~~virtute clădită fără fundate~~

~~înaltarea în singurată~~

a umbla puțin cât puțin pe jos (smerit) încălzindu-te ✓

(25)

Fuind chemati de Dumnezeu si Imparatul, sa alergam cu ravna, ca
nu umora, orind viata surta, sa ne oklam in ziua mortii fara rod si
sa murim de foame. Ja ne facem plauti Domnului, ca ostasi
impăratului. Căi după intrarea în oaste mi se cere să ne facem slujba
cu cea mai mare lucru-aminte.

Dacă la moarte suntem fara rod, m-avem din ce ne hrani în viata
viitoare. Atunci vom "muri" sufleteste de tot, din lipsa de hrana. Căi
acolo ne vom hrani din rodul pe care l-am rodit în viata aceasta
din harul lui Dumnezeu si din sarguinta noastra, desigur un har
pe care ni-l va insuti Domnul. Am ginitat pe palti, vom fi ginitati.

Am văzut pe Domnul prin inima noastra curatita, il vom vedea
nesfarsit mai mult atunci si ne vom hrani de vederea Lui. Altfel vom muri
de foame; dar vom fi constienti de "moartea" aceasta. Vom suferi de un
cumpnit gol constant în sufletul nostru si în jurul nostru.

(26)

Să ne temem de Domnul ca de fiare. Căi am văzut oameni care,
ducându-se să fiare, nu se temeau de Dumnezeu, dar auzind latratul de
câine în acest loc s-au înapoiat îndată; si cea ce m-a făcut frica de Dumnezeu
a făcut frica de fiare.

(...) Si' cea ce m-a făcut frica de Dumnezeu a făcut frica de fiare.

24

În iubirea pe Domnul cum îi vinștem pe prietenii noștri.

Căci am voșut adescori pe unii supărători pe Dumnezeu și neavând mică grijă de aceasta, dar mărind pe cei iubiti de ei pentru vreun lucru neînsemnat și folosind orice mijloc, născocind orice gând, răbdând orice neajaz, făcându-le orice declarație (de vinște) ei însisi sau prin prieteni, sau trimițându-le orice fel de daruri, ca să-i întorcă.

Înșterea lui Dumnezeu

Să nu ne supărăm pe Dumnezeu

Orice am greșit lui Dumnezeu să ne cerem iertare.

Ismerenie / rugăciune / curaj / curatenie

28

În luăm virtutile chiar de la începutul lepădării cu osteneală și cu durere, dar înaintând, să ne simțim în ele fără întristare, chiar dacă suntem întristați puțin. Dar când sufletul nostru muritor va fi copleșit și stăpânit de răvna din noi, le vom lucra pe acestea cu toată bucuria, sarguinta, dorința și vopsea dumnezeiască.

Chiar de la începutul lepădării {
→ osteneală
→ durere
→ virtute

înaintând {
→ sentiment de întristare puțină (pentru că suntem departe)
→ sentiment fără de întristare (pentru că am înaintat puțin)
→ virtute, eliberare de ispitele spre păcat

suflet muritor copleșit și stăpânit de răvna din noi ⇒ lucru cu:

bucurie
sarguintă
dorință
vopsea dumnezeiască

(29) Pe cât de vredni de lauda sunt cei care lucrează virtuțile și împlinesc poruncile îndată de la început cu bucurie și răvna, pe atât de vredni de plăm sunt cei care, dei se nevoiesc de multă vreme, le lucrează pe acestea încă cu osteneală chiar dacă le lucrează.

Cei care dei se nevoiesc de multă vreme n-au ajuns să lucreze virtuțile cu ușurință și cu bucurie, ci le lucrează încă cu silă și cu greutate înseamnă că nu au dragoste de Dumnezeu, că m-au pus încă suflet în lucrarea lor.

(30) Să nu disprețuim și să nu osândim nici lepădările (de viața lumească) făcute din împrejurări nevoite. Căci am văzut pe unii fugind, întâlnindu-se fără voie cu împăratul care le venea în cale și, apingându în garda lui, au intrat împreună cu el în palat și stând la masă cu el.

Lepădări din împrejurări fără voie - lepădări făcute din cauza unor întâmplări sau nenorociri venite asupra omului.

Cei care fug - cei urmăriti în tinutul lor pentru vreo greșală.

Se întâmplă ră în vremea unuia dintre acești petreci în vreun loc, trăind împăratul pe acolo, acesta e anunțat împăratului că ar fi uneltit împotriva lui și împăratul poruncește să fie adus cu sile înaintea lui. Dar acesta, cercetând și aflând că omul n-a făcut nimic rău împotriva lui, îl scoate din starea de fugă și e umblit cu tot felul de bunătăți. Ba e chemat chiar la masă cu el. Aceasta pilda se potrivește lui Pavel și altora mulți, care s-au întâlnit cu Iisus fără voie, dar apoi au intrat și au împărătit împreună cu El.

- 31) Am văzut sămânța căzând fără voi în pământ și aducând rod mult și bine crescut. Dar am văzut și lucruri dimpotrivă.
- 32) Am văzut pe cineva intrând în spital pentru vreo altă pricină și ținut de doftor, și lezuit cu multă binevoiență, și prin aceasta scăpat de cea care-i aloporea lumina ochilor. Astfel i s-au făcut cele fără de voi temei, și mai de folos decât cele de bunăvoie.
- 33) Nimenea să nu socotească pe sine merrednic de fagăduința călugărească, lăudă cu motre greutatea și multimea păcatelor. Și să nu creadă că se smerește dacă, merzând să rămână lipsit de dulcea împotâmiră, în dă ca pricină pentru stăruirea în păcate însex păcatele sale. Căci unde e mult puroi e nevoie și de multă doftorie ca să se lepede întîmpinarea. Căi mu vin în spital cu sămători.

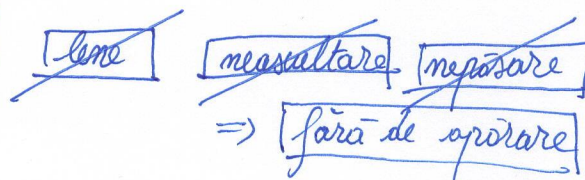
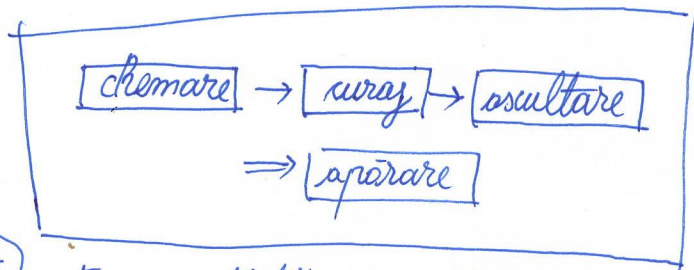
Sănătatea sufletului este buna miresmă a voci dumnezeiești împlinite. Boala sufletului este căderea din voia cea bună a lui Dumnezeu care sfârșeste în moarte.

Sufletul sănătos e numai cel care viețuiește în conformitate cu voia Lui Dumnezeu, în legătura cu El.

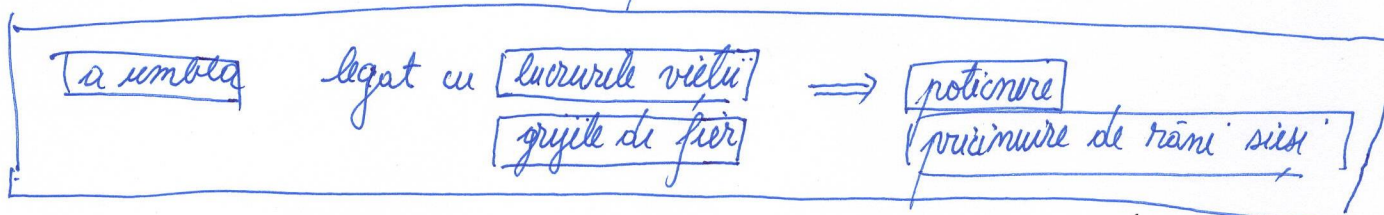
Boala sufletului răspândește miros urât, mirosul descompunerii trupului pricinuit de pierderea sufletului, de dezordinea care nu propășeste în rationalitatea lui armonioasă.

Ob Unde e poară grea, acolo e și nevoie de un ajutor, și unde e moare în suflet, e nevoie și de lacrimi pentru a-l curăța.

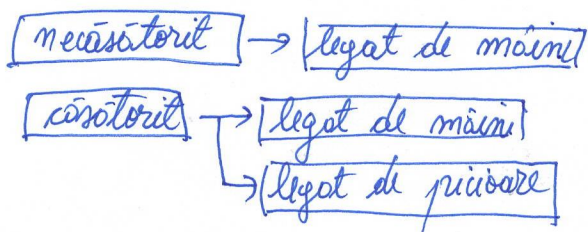
- (34) Dacă atunci când împăratul pământesc ne cheamă și vrea să ne facem ostasi slujind în fața lui nu zăbovim, nici nu căutăm pricină pentru neascultare și lăsând toate ne ducem degrabă la el, să luăm aminte la noi înșine ca nu cumva - chemându-ne Împăratul împăraților și Domnul Domnilor și Dumnezeu dumnezeilor la această slujire cerească - să o respingem din lene și nepăsare și să ne aflăm la marea judecată fără de apărare.

- (35) E cu putință să umble cineva și când e legat cu lucrurile vieții și cu grijile de fier, dar greu. Căci și cu legătura cu fiare la pînă umblă adeseori dar se poticnesc des și-si prănuiesc răni.

- (36) Cel necăsătorit în lume, fiind legat numai de lucruri, se aseamănă cu cel legat cu fiare la mînă. De aceea, când vrea să sboje la viața călugărească nu se împiedică. Dar cel căsătorit se aseamănă cu cel legat și de mînă, și de pînă.

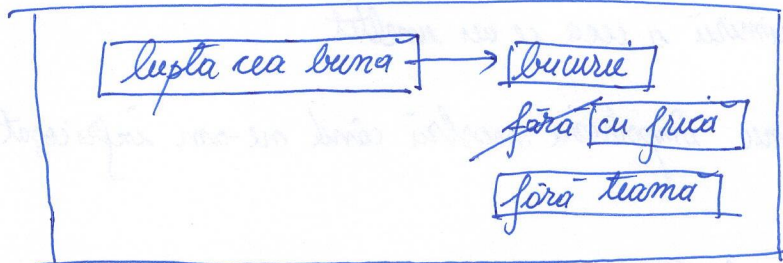

37 Am auzit pe unii care petrec în lume cu nepăsare, zicând către mine:
 „Cum putem noi, cei ce viețuim împreună cu soțiile (sau cu soții) noastre,
 să petrecem viața călugărească?” Acestora le-am răspuns: „Toate lucrurile
 bune pe care le puteți face, faceți-le: nu defăimați pe nimeni
nu furați de la nimeni
nu mintiți față de nimeni
nu urăți pe nimeni
nu vă despărțiți de la ostenările
de la slujbele din biserică

potriviti-vă împreună cu ei lipsiți
nu privițiți numimii minții
de aceea ce e al altuia să nu vă apropriați
îndestulați-vă cu cea ce vă pregătesc femeile voastre

De veți face așa nu veți fi departe de Împărăția cerurilor.

38 La purtăm cu bucurie și cu frică lupta cea bună, neținemându-ne de
 vrăjmașii noștri. Căci, dacă nu se văd, ei privesc la fața sufletului nostru.

Ob Fața sufletului → puterile sufletului

Ob { Din semnele stărilor noastre sufletesti
 din semnele stărilor sufletesti imitate } văd dracii dispoziția noastră lăuntrică

Căci nu cunosc de la ei cugetarea noastră, ci slăbim numai mesagerii lor
 și așteptăm să vadă cu ce dispoziție vom primi uneltirile.

Și ne văzând ei, îi facem să vadă prin urâtățile noastre.

Adică le dăm noi semnele prin care pot vedea ce e în sufletul nostru, așa cum le dăm
 și dacă o văd pe aceasta schimbându-se de frică, se înarmează ^{și alți oameni} mai

~~amarnic împotriva noastră, înțelegând viclenia~~

Și, dacă o văd pe aceasta schimbându-se de frică se înarmează mai amarnic împotriva noastră, înțelegând, nimeni că ne-am înfricoșat.

Deci să ne înarmăm cu curaj împotriva lor.

Căci nimeni nu se războiește cu cel ce se luptă cu hotărâre.

lupta cea bună → <u>bucurie</u>	<u>cu hotărâre</u>
→ <u>cu fărâșnicie</u>	<u>curaj</u>
→ <u>fără teamă (cu hotărâre)</u>	

vrăjmasii privesc la fața refletului nostru

vrăjmasii văd dispoziția lăuntrică din semnele stărilor noastre sufletești
stărilor sufletești imitate

vrăjmasii nu cunosc de la ei cugetarea noastră

vrăjmasii scăpăna murmur mestesugirile la

vrăjmasii asteapta dispoziția primirii a ceea ce au emittit

vrăjmasii se înarmează mai amarnic împotriva noastră când ne-am înfricoșat.

să ne înarmăm cu curaj împotriva lor

vrăjmasii nu se războiesc cu cel ce se luptă cu hotărâre

(39) Domnul a usurat cu iconomie războaielor împotriva celor [de curând săditi] (în viața călugărească) ca să nu se întoarcă îndată de la început în lume.

De aceea, bucurați-vă totdeauna în Domnul totți cei ce slujiți Lui, cunoscând că acesta e cel dintâi semn în voi al dragostei Stăpânului față de voi, și că El însuși ne-a chemat pe noi.

(40) Dar Dumnezeu se face adesea cunoscut, lucrând și aceasta: văzând adică [sufletele bărbatești], [le îngăduie] să intre în războaie îndată de la început voind să [le încununeze] pe acestea degrabă.

(41) Domnul [a scuns] celor din lume greutatea, mai bine zis [usurinta luptei din stadion]. Căci dacă ar fi cunoscut-o ei pe aceasta nu s-ar fi lepădat de lume, nici de trup.

Cea ce li se pare multora greutatea luptei, mie, zice, nu mi se pare greutate cea ce înseamnă că numai la spărentă e greutate, dar în adevăr e ușurintă.

Totusi, Dumnezeu a scuns greutatea aceasta celor din lume, pentru că dacă ar fi privit la greutatea ei nu s-ar fi lepădat niciunul (de lume).

Pentru că după Apostol "omul trupesc nu primește cele ale Duhului, căci sunt nebirnie lui" 1 Cor II, 15

Iar [a voi ale ale lui Dumnezeu] e [propriu celui duhovnicesc].

Cei ce potrivit lumii cum ar putea să lepede înșurările proprii ale rușinii, dacă nu i-a chemat Dumnezeu prin meseriegul Lui?

"Căci trup și sânge nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu" 1 Cor XV, 50

Mulți văd greutatea greutatea stăpânului și zic:

Dacă Hristos numește jugul blând și ușor, dar ce sunt supuși unei sile ce se-lău? Căci ei nu știu că celor ce privesc și caută spre mândria odihnei și a mângâierii li s-a spus că acestea sunt ușoare și blânde; dar celor care se tărășesc pe jos le sunt aspre și greu de străbătut. [Căci cel ce se dezghește cu anevou de cele de jos trebuie să se nălească pentru iurcuș.]

Așa și tânărul din Evanghelia declarând că le-a făcut pe toate, a greșit față de lucrul cel mai desăvârșit.

Dar cel ce s-a scuturat de toate zboară ușor prin vîzoluțul acesta.

(42) Da lui Hristos cu răzma ostenelile tineretilor tale; n' te vei bucura la bătrânețe de bogăția nepătimirii.

Cele odumate în tinerețe hrănesc n' mântuie la bătrânețe pe cei obosiți.

Să ne ostenim, tinerilor, cu înfocare; să alergăm cu trêgvie. Căci nu știm când vine moartea.

dar lui Hristos → ostenelile tineretii → bogăția nepătimirii la bătrânețe

cele odumate în tinerețe → mântuie la bătrânețe pe cei obosiți

Să ne ostenim, tinerilor cu înfocare
să alergăm cu trêgvie
căci nu știm când vine moartea

! Important

(43) Avem vrăjmasi' cu adevărat răi, cumpliți, vileni, mestri în umeltiri, puternici, neadormiți, nemateriali, care țin focul în mâini și doresc să aprindă beșirua (locușul) lui Dumnezeu prin flacăra din ei.

vrăjmasi' [cu adevărat răi]

vrăjmasi' [cumpliți]

vrăjmasi' [vileni]

vrăjmasi' [mestri în umeltiri]

vrăjmasi' [puternici]

vrăjmasi' [neadormiți]

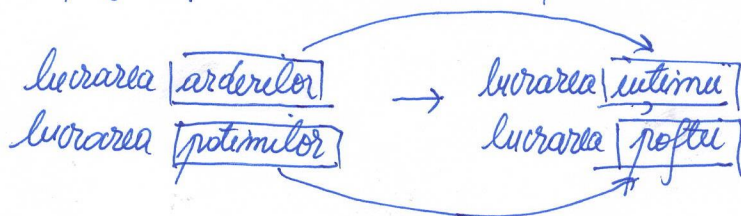
vrăjmasi' [nemateriali]

vrăjmasi' [care țin focul în mâini]

vrăjmasi' [care doresc să aprindă locușul lui Dumnezeu.]
prin flacăra din ei.

~~Citindu-le acestea în chip simplu și fără deapănă socoteală și predicându-le pe ei
unei slăvi prea mari,~~

Dracii cei vileni ne atrag spre [lucrarea arderilor] și [potimilor], adică a
[iultimii] și [a poftii], prin lucrările lor, ca prin niște mâini.

(44) Nimenea, cât e lămur, să nu primească pe vajinosii lui draci, care-i' zic:
Să nu-ți sfărâmi trupul, ca să nu cazi în boală și neputință. Căci de abia
se mai află cineva, mai ales în generația de față, care să vrea să-si omore
trupul, chiar de sar lipsi de multe și îndulcitoarele mâncăruri. Dar scopul
acestui drac este să facă însăși intrarea noastră în stadion (în luptă)
moleșită și plină de neputință, deci și sfârșitul potrivit începutului.

X Să nu-ți sfărâmi trupul, ca să nu cazi în boală și neputință.

îmbrăcări de boală

îmbrăcări de neputință

Scop: intrarea noastră în luptă moleșită

în luptă plină de neputință

⇒ sfârșitul potrivit începutului

"Citindu-le acestea în chip simplu și fără dreptă socoteală și predându-se pe ei
unei rătăcirii prea mari, s-au arătat potaivnici acestui sfat. Căci nu tuturor le dă
părintele acest sfat, ci celor tineri și care au un timp rămas, și au primit un har
spre acesta. Cei alții trebuie să-l robească după putere, ca să nu fie grija ce i-o
poartă spre lăzirea poftelor."

(15) Cei care s-au hotărât să supraviețuiască cu sinceritate lui Hristos vor căuta și vor face înaintea de toate acestea: să se allege, prin părinți duhovnicești și prin conștiința lor, locurile, chipurile (de virtuți) și îndelungămintele potrivite cu ei înșiși.

Căi nu se potrivește tuturor mănăstirile de obște, din pricina lăcomiei; nu se potrivește tuturor sibăstrile din pricina inimii lor.

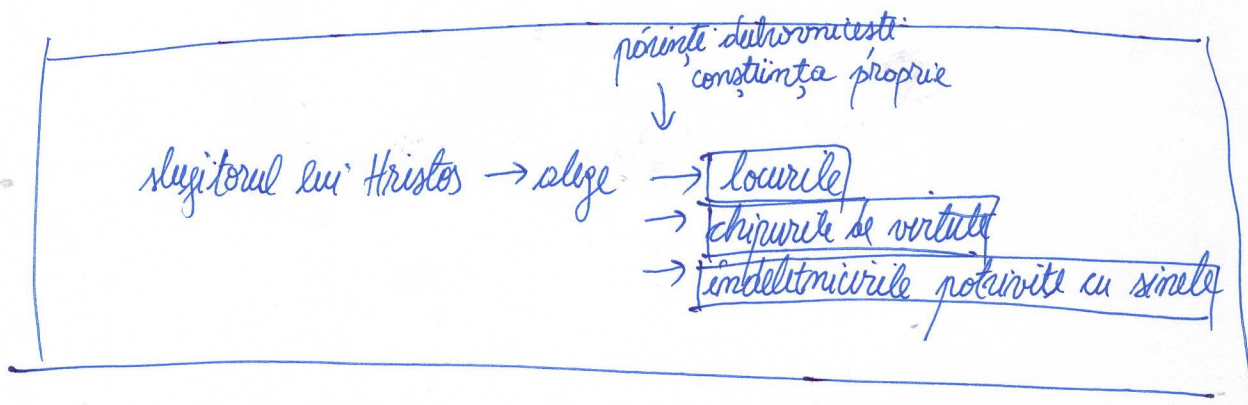
Fiecare se va gândi pentru care e potrivit.

Obs1 După Codex Augustanus: Cei lipsiți de povățuire ca și ca frunzele
cei care se ostenește fără sfatire în general se sărăcesc
Cei ce alegă cu mândrie vor fi îndoiți de bogății.

Obs2 Nu refuza să înveți, chiar de ai fi fost foarte înțelept. Căci în iconomia lui Dumnezeu nu e mai de folos decât înțelepciunea noastră.

Obs3 Nu socoti că e bun ceea ce ți se pare că faci bine și ceea ce e recunoscut ca stare de barbaie evlavioasă.

Obs4 Însăși voința de a lucra după propria judecată, fără a cere sfatul altora asumând în ea mândrie, e păcătoasă de păcat. Cererea de sfat e un prilej de smerenie și de întărirea comuniunii, care, când e curată sau adevărată e adevăratul bine.

Cererea de sfat e un prilej de smerenie și de întărirea comuniunii

(46) În aceste trei chipuri de viață stă toată viața călugărească:

fiu în nevoia rețasă și singuratică
fiu în liniștea cu unul sau cu doi
fiu în sederea cu răbdare în doli

Ecclésiastul: "Să nu te abată la dreapta sau la stânga. Ci umblă pe calea împărătească!"

cau' chipul de la mijloc e multora cel mai potrivit din cele șase.

Prov XIV, 24

"Vai celui singur" (Eccl. IV, 10)

Că de va cădea în → trândărie

→ somn

→ nepăsare

→ dezmădărie

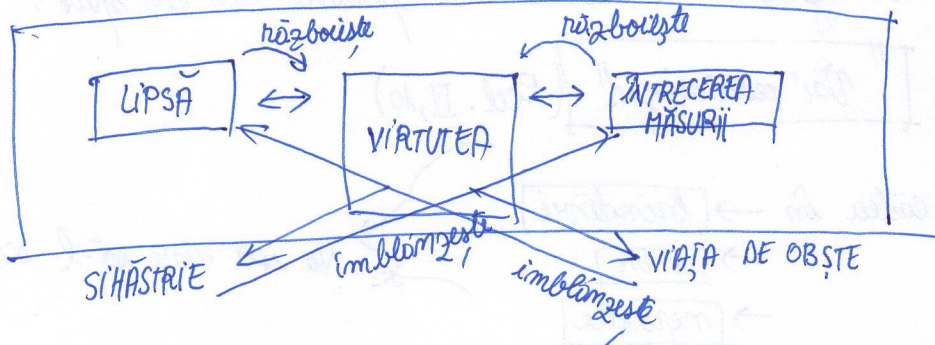
Nu este cine să-l scoale dintre oameni

"Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor" a spus Domnul (Matei XVIII, 20)

este ușor să puiți cele bune, dar să le dobândiți nu este ușor.

Păcatul are două ajutoare prin care războiește cu virtutea măsându-se dintr-o parte sau din alta: prin luarea măsurii
prin lipsa

Virtutea războiind numai la mijloc se silește să se împotrivescă fiecăreia dintre cele două care o războiesc.

LIPSA - VIAȚĂ DE OBȘTE
ÎNTRĂCEREA MĂSURII - SÎNĂSTRIE
⇒ VIRTUTE

Important

Se vor învoi doi (Matei XVIII, 19) adică cel ce păcătuiește și cel ce-l sfătuiește pe el să se despartă de rețea, de faptele rele și va asulta cel mustrat pe cel care-l mustră, li se va da lor de la Dumnezeu ceea ce vor cere, adică iertarea celui care a păcătuit.

"Că unde sunt doi sau trei în numele meu lui Dumnezeu" adică uniți, adunați.

Într-o hotărâre bună, conform cu voia lui Dumnezeu, e și El în mijlocul lor, cu ajutorul Sui. În puterea lor înmulțită de elanul comuniunii și al voinei de bine se revărsa și puterea lui Dumnezeu.

Fiindcă mai sus a spus că nu tuturor li se poate potrivește viața de obște din pricina lăcomiei și nu tuturor sihăstria din pricina iutimii, după ce a arătat cele două extreme, arată mijlocul lăudat și de dumnezeiasca Scriptură, și de el însuși. Căci arată pe Domnul zicând: "Unde sunt doi sau trei, acolo sunt și Eu în mijlocul lor."

47

Care e dei colugorul credincios si' intelept?

Cel care si-a pastrat caldura lui nestinsa si m-a incetot sa adauge pana la iesirea (moartea) lui, in fiecare zi, foc la foc si caldura la caldura, si sarguinta la sarguinta.

Tota prima treapta: cel care ai past pe ea sa nu te intoarce la cele dinapoi.

Colugar credincios
intelept

→ pastrare caldura nestinsa
nu incetaza sa adauge caldura la caldura
nu incetaza sa adauge sarguinta la
sarguinta